

villet. Forſaauidt er jeg ikke tilfreds med, at der er ſat 5 Aar iſtebedſfor 4. Jeg er heller ikke tilfreds med det af en anden Grund: juſt fordi det er noget Ubetydeligt, indeholder denne Forandring Noget, ſom jeg — det er en perſonlig Mening og Dom — ikke kan betegne ſom Andet end ſom en for Lovgivningsmagten værdig Prutte. Vil man efter et viſt Antal Tjenſteaarſ Forløb fritage ordinerede Geiſtliche for videre Krigſtjenſte, ſaa er det, naar der af Regjeringen og den anden Halvdeel af Lovgivningsmagten er ſat 4 Aar, ikke værdigt og ſnuvt at prutte for at ſaae et 5te Aar til. Jeg vilde ogſaa have faſtholdt — og jeg troer, adſkillige af Fællesudvalgets Medlemmer her fra Thinget med mig, og Nogle endnu meget ſtærkere end jeg — de 4 Aar, hvis ikke Sagen havde ſtillet ſig paa følgende Maade: Da Forſlaget om de 5 Aar fremkom, tiltraadtes det beſtemt af Regjeringen, det vil ſige af den paa Regjeringens Vegne tilſtedeværende Miniſter, og Miniſteren opfordrede indſtændig til at ſlutte Dvereenſkomsten paa dette Grundlag, og derved var alſaa den Stilling, ſom jeg før betegnede, væſentlig forandret til det Modſatte. Nu ſtode ikke længere Regjeringen og Landſthinget forenede i dette Spørgſmaal overfor Folkethinget, men nu ſtode Folkethingets Fleertal og Regjeringen forenede i dette Spørgſmaal overfor Landſthinget, og derfor anſaae vi det ikke for rigtigt at opfordre Landſthinget til i dette Punkt, hvor den reale Betydning var ſaa ringe, at paatage ſig Anſvaret for, at Loven ikke udkom, et Anſvar, der vilde blive ſaameget vanſkeltigere at bære, ſom jo alle de ærede Medlemmer vide, at det er meget vanſkeltigt at gjøre det klart for Udenforſtaaende, hvilken Betydning Principſpørgſmaal og Spørgſmaal om de forſkjellige Dele af Lovgivningsmagtens Stilling have, naar man maa indrømme, at den omſtridte Realitet — her det ene Aar — ikke er af ſtor Betydning. Og dertil kommer endnu en Omſtændighed, der dog gjør, at de 5 Aar ikke fremtræde ſom noget ganſke Wilkaarligt, men ſom Noget, der har en viſ Forklaringsgrund i ſig ſelv. Vor Hærlov indeholder nemlig i ſin § 23 den Beſtemmeſe, at Liniebataillonerne dannes og completeres af

Mandſkabet fra de 5 første Tjenſteaar, medens derimod Reſervebataillonerne dannes af det 6te, det 7de og det 8de Aars Mandſkab. Naar man alſaa beſtemmer, at denne Fritagelſe for Værnepligt og Udſteltelſe af Kullen paa Grund af geiſtlig Ordination ſkal finde Sted, naar den Vedkommende har gjort 5 Aars Tjenſte i Linien, ſaa betyder dette med andre Ord, at de vedkommende Perſoner ſkulle ud tjene deres Tid i Liniebataillonerne, men ikke derefter kunne overføres til en ny taktiſk Afdeling, til Reſervebataillonerne; dette indeholder Noget, der vel kan give de 5 Aar en viſ Berettigelſe. Følge hele denne Betragtning tiltraader alſaa Udvalgets Fleertal Thinget at vedtage den ſaaledes indſtillede Forandring i Regjeringens Forſlag, og efter, hvad der er foregaaet igaar i det andet Thing, er det viſt, at, naar denne Forandring ogſaa vedtages her, vil Lovudkaſtet blive til Lov. — Der er til Hovedforſlaget, der jo angaaer § 39, ſtillet to Underændringsforſlag, hvoraf det ene, haade det principale og det ſubſidiaire, er tiltraadt af et af Fællesudvalgets Medlemmer fra dette Thing. Jeg ſkal henſtille til dette ærede Medlem, om han ikke nu, efterat Folkethinget har taget ſin Beſlutning, da det er klart, at diſſe Underændringsforſlag efter, hvad der er foregaaet, ikke have nogen ſtor Udſigt for ſig til at vinde et Fleertal i Landſthinget, og da deres Vedtagelſe nu vilde have den Betydning, at Loven ikke kom ud, og det hele Arbejde alſaa var tilintetgjort — jeg ſkal henſtille til ham, om det dog nu ikke var beſt at holde Forhandlingerne om diſſe Forſlag borte. Det maa imidlertid ſelvfølgelig være det ærede Mindretals egen Sag, om han vil følge denne Henſtilling eller ikke.

Jeg har endnu et Par Ord at tilføie om en ikke uvæſentlig Ting. Det gjør mig ondt, at den ærede Miniſter for Kirke- og Underviſningsvæſenet ikke er tilſede — efter hvad jeg erfarer, er han ved Sygdom forhindret derfra —, thi jeg vilde ellers have henvendt til ham nogle Ord, ſom jeg nu maa henvende til hans Collega, den ærede Juſtitsminiſter. Hvis Fleertallets Forſlag blive vedtagne, og Lovudkaſtet derpaa ophøies til Lov, ſaa er, efter hvad jeg har udtalt — og det Samme